

չափ աւելցաւ եւ շատացաւ պարտքն, մինչ զի
 սրբութեան տեղիսն եւս յափշտակեցին ի ձե-
 ոաց Հայոց, զի ոչ մնաց եւ ոչ ինչ: Վա՛յ ինձ,
 վասն իմ ծովացեալ մեղացս մատնեցան սրբու- 15
 թիւնք եւ Քրիստոսի տնօրինականաց տեղիքն
 ի ձեռս այլազգաց, որպէս ի հնումն Տապա-
 նակն: Այլ եւ ինքն Պարոնտէրն ասաց լալով,
 թէ Ժամանակ մի ըստ սովորութեան՝ Ծնըն-
 դեան օրն զնացաք ի Բեթղէհէմ. եւ չունէաք 20
 խաչ՝ ջուր օրհնել. հանեալ Մաշտոցէն փոքրիկ
 խաչն եւ այնով օրհնեցաք. եւ ի Ժամ լուսոյ
 բխման չերեւէր հայի սուրբ Յարութիւնն
 վասն ամօթոյ եւ նախատանաց, զի ոչ տեղիք
 ունէաք եւ ոչ անօթք եւ ոչ զգեստ: Զայս ա- 25
 մենայն կրեալ ազգս Հայոց շուարեալ, տարա-
 կոյս եղեալ նկուն դարձաւ. եւ եղեւ ծաղր եւ
 նախատ եւ այսին ի մէջ ամենայն քրիստոնէից:
 Եւ ոչ ոք կարաց օղնել կամ թափել զսուրբ
 Երուսաղէմ ի պարտուց. ո՛չ կաթողիկոս, ո՛չ 30
 եպիսկոպոս, ո՛չ վարդապետ, ո՛չ խոճայ, ո՛չ
 մեծամեծք, ո՛չ փարթամք. մինչեւ ողորմածն
 Աստուած ինքն պթացեալ ողորմեցաւ եւ ոչ ի
 սպառ անտես արար եւ ոչ ցանկ բարկացաւ.
 այլ ետես, այց արար եւ զարման ետ, օղնա- 35
 կան եւ փրկիչ եղեւ յուսացելոց իւրոց, բառ-
 նալով զսուգ եւ զտրամութիւն եւ զնախատինս
 մեր. եկն ի խնդիր մոլորելոց եւ կորուսե-
 լոցս: